

paa denne Lov, og frafaldt altsaa vort Ønske af Hensyn til Enigheden og Ulykkesforsikringslovens Vigtighed.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Hegelund-Lange: Jeg gaar altsaa ud fra, at den ærede sidste Taler (Ivar Berendsen) ikke beklager, at dette Spørgsmaal bliver løst ved det foreliggende Lovforslag. Eller tør jeg opfatte det ærede Medlems Udtalelser som en Beklagelse af, at det socialdemokratiske Parti har søgt dette Spørgsmaal løst ved det af det forelagte Lovforslag?

Hvad den højtærede Indenrigsministers Udtalelser angaar, har jeg forlængst indrømmet, at der i Venstre er delte Meninger om dette Spørgsmaals Løsning, men jeg har hævdet, at denne Deling blandt andet kommer af, at der maaske ikke har fundet en tilstrækkelig klarende Drøftelse Sted af dette store Spørgsmaal, og jeg tror, at en lignende Uklarhed findes ude i Vælgerkorpset, ogsaa i den højtærede Indenrigsministers Partis Vælgerkorps. Jeg tror, der er mangfoldige radikale Vælgere, som endnu i dette Øjeblik tror, at det Punkt af Odense-Programmet, som kræver Spørgsmaalet om Invaliditetsunderstøttelse løst ved Forsikring, endnu bestaar, og det er det, jeg gerne vilde have skulde blive fuldstændig klaret for Vælgerne, om det radikale Venstre har opgivet enhver Tanke om dette Spørgsmaals Løsning ved Forsikring og med fuld Musik er gaaet over til det socialdemokratiske Standpunkt.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg undrer mig over det ærede Medlems (Hegelund-Lange) Udtalelse, thi for et Øjeblik siden erklærede det ærede Medlem, at han godt kunde tænke sig dette Spørgsmaal løst i Forbindelse med Ulykkesforsikringen, altsaa, han kan tænke sig at gaa den Vej, jeg blandt andet har peget paa. Den Mulighed kan opretholdes, men alligevel kan det samme Princip, som er nedlagt i denne Ordning om Vederlagsfrihed, bevares, og det er dette, som er den principielle Forskel i den stedfindende Diskussion. Spørgsmaalet er: Hvem skal betale? Det ærede Medlem har endnu ikke helt givet Svar derpaa, men jeg haaber, at det ærede Medlems Ord betyder, at han hører til dem, der mener, at det er det offentlige, som skal betale.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Borgbjerg): Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) mente, at der er en Modsigelse mellem Socialdemokratiets Program og det foreliggende Lovforslag. Programmet lyder saaledes: „Human Omsorg ved Staten for syge, gamle og Arbejdsinvalidere“. Men, sagde det ærede Medlem, her foreslaar vi en Invaliditetsunderstøttelse fra Staten, men bliver staaende paa det gældende Grundlag, at med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse deler Stat og Kommune Byrderne. Der er altsaa en Modsigelse, siger det ærede Medlem. Det er en meget overfladisk og letkøbt Argumentation. Paa den Maade kunde man jo hævde, at der altid er en Modsigelse imellem et Partis Endemaal og de foreløbige Skridt paa Vejen frem mod Endemaalet, mellem et Partis principielle Program og det Arbejdsprogram, som f. Eks. vort Partis Kongres Valgperiode efter Valgperiode stiller op, og hvor man ud af det principielle Program tager de Spørgsmaal, man anser for modne til Gennemførelse i Øjeblikket og former dem saaledes, at man haaber paa Tilslutning dertil fra et Flertal i begge Ting og fra Regeringen, skønt vi endnu ikke er et Flertal. Paa denne Maade kunde man ogsaa argumentere saaledes, at vi Socialdemokrater skulde være afskaarne fra at stemme for Skatte- og Toldlove, der forøger den indirekte Beskatning og nedsætter den direkte. Da vi er Tilhængere af, da vort Endemaal, vort Program er, at den indirekte Beskatning skal afløses af direkte, skulde vi altsaa ikke have Lov til at gaa et Skridt hen imod det Maal. Eller man kunde ræsonnere saaledes: Da vi er Tilhængere af Afrustning, skulde det være os forment at stemme for Nedsættelse af de militære Udgifter, for vi er jo ikke Tilhængere af Nedsættelse, men af fuldstændig Afskaffelse af dem. Den Argumentation af det ærede Medlem er i høj Grad doktrinær, men heldigvis ikke paa vore Vegne. En saadan Doktrinarisme kunde det aldrig falde det danske Socialdemokrati ind at leve sit politiske Liv efter. Det ærede Medlems Udtalelser her var saa meget mere besynderlige, som netop jeg, tror jeg, i min første Tale gjorde opmærksom paa — i hvert Fald hørte jeg, at det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen) udtrykkelig gjorde opmærksom derpaa, forinden det ærede Medlem fra Odder tog Ordet —, at vi helst saa, at Staten overtog hele denne Side af Sagen, men at vi netop, fordi vi gerne